

A játékmackó

A padlásnak kis zugában
Üldögél ott egymaga
Porosodva, öregedve
Egy kis játékgúla.

Füle nincsen, karja szakadt
Ruhácskája csupa kosz
Körülötte régi tárgyak
Sokasága foszladoz.

Őbenne még él a lélek,
Habár a padláson
Minden halott, a játékok
Fekszenek rakáson.

A levegő nyirkos, hideg
Nem embernek való
Fázik, reszket és didereg
Szegény játékmackó.

Jó idővel ezelőtt,
Még ifjúkorában
Minden gyerkőc vele játszott
A hálószobában.

Babusgatta, ölegette
Két-három nemzedék
Amikor megöregedett:
Elfelejtették.

Fájó szívvel gondol vissza
A régi időkre
Mert neki csak a múltja van;
Nincsen már jövője.

Számára már nem maradt
Semmi, csak a hit
Amellyel az élethez
Igen ragaszkodik.

Miért ez a ragaszkodás?
Mit ér ez az élet?
Amikor ő jobb sorsot már
Rég nem is remélhet?

A többi társa is csak
Egyszerűen feladta
És már el is vitte őket
A Halálnak hatalma.

Neki is csak annyit
Kéne szólni: "Vége!"
És a lelke rögvest
Szállna fel az égbe.

Nem tudja a mackó
Miért akar élni
S azt se, hogy a dicső halált
Miért nem reméli.

Pedig megszabadulna
A sok bánatától
Amelyeket már régóta
A szívében tárol.

Fáj neki, hogy csak úgy
Eldobták őt lomnak
S nincsen most túl nagy hasznára
A társadalomnak.

Hiszi és reméli:
Lesz még küldetése
Melynek célja lesz a
Másik segítése.

És amíg e remény
Töretlen lesz benne
Ő addig élni fog:
Biztos lehetsz benne.